DENİZLER ASLANI

HASAN ERİMEZ

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2040
EDEBÎ ESERLER: 1040

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-620-5

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Oğuzhan Murat Öztürk

Düzelti: Gürkan Canpolat

Kapak Görseli: Özge Şat

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Vizyon Basımevi Kâğıtçılık
Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Beylikdüzü OSB Mah. Orkide Cad. Nu: 1/Z
Beylikdüzü-İstanbul Tel: (0212) 671 61 51
Sertifika Nu: 52098

İstanbul- 2023

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Hasan Erimez: 1989 yılında Adana'da doğdu. Anadolu Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi. Ötüken Neşriyat tarafından *Demirdağın Kurtları* (2015), *Kutlu Kağanlık* (2016), *Bin Yılın Göçü Alplar Çağı* (2017), *Bin Yılın Göçü Gaziler Çağı* (2018), 5 ciltlik *Temirkut* serisi (2019), *Evvel Zaman Öyküleri* (2021) adlı kitapları yayımlandı. Edebî faaliyetlerinin yanı sıra sinema ve dizi alanında senaristlik yapan yazar; *Diriliş Ertuğrul, Kuşlarla Yolculuk, Uyanış Büyük Selçuklu, Barbaroslar Akdeniz'in Kılıcı* gibi dizilerin senaryo ekiplerinde yer aldı. Hâlâ sinema ve dizi alanındaki pek çok projede senaristlik yapmaya devam etmektedir.

1

"O zamanda bir oğlan baş kesmese, kan dökmese ad koymazlardı."

Dede Korkud

"Günü geldi, ana! Belime katı kılıç isterim! Omzuma kara tozlu yay isterim! Sadağıma kartal uçuşlu ok isterim! Altıma rüzgâr gidişli at isterim! Günü geldi, ana! Bugün yiğitlik edeceğim, yiğitliğimce ad alacağım gündür!"

Hızırlı aşireti beyi Sungur Bey'in çakır gözlü, kara yağız oğlu döşeğinden kalkar kalmaz yedi direk, altmış ayak kıl çadırın içinde böyle bağıra çağıra koşturmaya başlamıştı. Yüreği bir kuş gibi çırpınıyor, heyecandan göğsüne sığmıyordu.

Hızırlılar, yörük taifesi içinde "ad verme" töresini terk etmeyen son aşiretlerdendi. Bir oğlan yedi yaşına kadar babasının adıyla onun oğlu olarak anılır, yedi yaşına basınca ya yaylağa çıkış ya da kışlağa iniş günlerinde tertip edilen "av toyu"na katılır, avda vurduğu hayvanın yahut gösterdiği yarar yiğitliğin gereğince aşiret uluları tarafından ad verilirdi. İki gün evvel Geyik Dağı'ndaki yaylaktan Gökova'daki kışlağa inen Hızırlılar da bugün av toyu tertip etmişti. Kendini bildi bileli "bey oğlu" olarak anılan kara yağız oğlanı bu denli heyecanlandırıp koşturan da nihayet yedi yaşına basıp, bugün ad almak için ava çıkacak olmasıydı.

Bu işe aklı yetmeye başladığından beri ad alma hayalleri içinde yanıp tutuşuyordu. Bazen düşünde bir kurdun peşinden gidip avladığını görür, heyecanla uyanıp "Adım Kurt mu olacak?" diye düşünürdü. Bazen Geyik Dağı'ndaki kaya kartallarını seyre dalıp onlardan birini avladığını hayal eder, "Adım Kartalkaya olsa… Ne yiğitçe bir ad," diye iç geçirirdi. Bazen de kendisi gibi ad alma hevesiyle yanıp tutuşan akranlarıyla konuşur, hepsinden daha yarar yiğitlik gösterip daha yiğitçe ad alacağına dair bahse tutuşurdu. Zihninde her daim avlayıp ad

almayı umduğu kurtlar, aslanlar, parslar koşuşan ve kartallar, sungurlar, çakırlar uçuşan kara yağız oğlan için nihayet hayaline erişmenin, akranlarıyla giriştiği bahsin hakkını vermenin vakti gelmişti.

Anası Iraz Kadın, çadırın kapısındaki koyun derisinden tülüceyi aralayıp kaynamış kaymakla dolu bir bakır leğenle içeri girdi. Kaymağı sığır derisinden tuluğa doldurup yoğurt damızlığıyla mayalarken kara yağız oğlan da "Sana derim kız ana! Ad alacağım gündür derim! Nerede pusatlarım?" diye basma entarisinden çekiştirip duruyordu. Iraz Kadın, "Yettim, anası kurban. Hele sabır," diyerek kara yağız oğlanı yatıştırmaya çabalarken kaymak mayalamayı bitirip deri tuluğun ağzını sıkıca bağladı. Bir yandan ala çuvalların üzerinde oturan kara inci gözlü, beş yaşlarındaki küçük oğlu da açlıktan bağırıp duruyordu. Iraz Kadın, küplerden çıkardığı pekmezle çökeleği karıştırdıktan sonra küçük oğlanı dizlerine alıp yedirmeye başladı. İki eliyle kırk işe yetişmeye gayret eden cefakâr kadın bir yandan küçük oğlanı doyurmaya çalışırken, bir yandan da kendisini dürtüp duran büyük oğlanı oyalamakla uğraşıyordu.

Nihayet küçük oğlanın karnı doyunca onu ak çamurla sıvalı ocaklığın yanına oturtup eline de oynaması için bir deve çıngırağı verdi. Döşeklerin altındaki ceviz sandığı açıp Şam çeliğinden bir kılıç, kayın ağacından bir yay ve telekleri kartal tüyünden oklarla dolu bir sadak çıkardı. Iraz Kadın, kınalı elleriyle oğluna pusatlarını kuşandırırken kara yağız oğlan da heyecanla konuşuyordu:

"Esaslı bir av avlar mıyım ki kız ana? Yiğitçe bir ad alır mıyım dersin?"

"Seni doğururken yiğit doğurdum, anası kurban. Daha o gün anladım alnına yiğitlik yazıldığını."

"Ne oldu ki o gün?" diye sordu oğlan merakla.

"Alacakaranlığın aslanı saldırdı," dedi Iraz Kadın.

Oğlanın merakı katmerlenmişti. Iraz Kadın devam etti:

"Geyik Dağı'nın yaylağından inmekteydik gene cümle aşiret. Mallarımızla, sürülerimizle, develerimizle katar katar yürümekteydik. Ben sana gebeydim, karnım burnumdaydı. Alacakaranlık çökünce bir kükreyiş duyuldu. Ne olduğunu anlayamadan bir aslan saldırdı üzerimize. Hayvanlar böğrüştü, insanlar kaçıştı. Ortalık mahşer yerine döndü. Kendimi güç bela çalılıkların ardına attım. Orada doğum sancısı tuttu. Bir yanda aslan pençelerini vura vura sürülerimizi talan ederken bir yandan da sen karnımı yara yara doğ-

maktaydın. Doğmak da ne kelime, bildiğin karnımdan dışarı hücum etmekteydin. Sanki çıkıp da o aslanı avlamak isterdin. Her bebe başını uzatıp çıkar ya, sen iki elinle kasıklarımı ayırarak çıktın. Çıkar çıkmaz bir avaz kopardın. Sen avaz koparınca aslanın kükremeleri sustu. Sen doğdun, aslan kaçtı. Koca Allah, anaların yüreğine nurundan bir sezgi verir. O gün bu nur yüreğimde ışıdı. Bildim ki sen, namı aslanlarla anılacak bir yiğit olacaksın."

Oğlan doğum hikâyesini öğrenince masallarda, destanlarda anlatılan, daha doğar doğmaz insan üstü fıtratını gösteren büyük kahramanlar gibi hissetti kendini.

"Hâlâ var mıdır o aslan?" diye sordu heyecanla.

"Bilmem," dedi Iraz Kadın. "Doğduğun günden sonra bir daha gören işiten olmadı."

Oğlanın heyecanı bir anda sönüverdi. O aslanı yıllardır gören işiten olmadıysa kuvvetle muhtemel ki bir daha görünmeyeceğini düşünüyordu. Ve o aslan yoksa, anasının dediği gibi namı aslanlarla anılacak bir yiğit nasıl olacaktı?

İçinden, "Ben de aslandan aşağı kalmaz bir hayvan avlarım. Adımı ondan alırım da anamın sezgisi yine haklı çıkar," diyerek kendini avuttu.

Iraz Kadın kılıcını, yayını, okunu kuşandırdı. Oğlunun yüzünü kınalı ellerinin arasına alıp, "Adını ağzı dualı ulular, yaşını Allah versin, anası kurban," diyerek yanaklarına birer öpücük kondurdu.

Küçük kardeşi de deve çıngırağını bırakmış, yanı başında durup çocuksu bir merakla kılıcını, yayını, oklarını dürtüp duruyordu. O da kardeşinin sevimli yüzünü elleri arasına aldı:

"Ben bugün av avlayıp yiğitlik göstereceğim. Sonra da ad alacağım. Benim yaşıma gelince sen de alacaksın tamam mı? Ağa-kardaş en yiğit isimleri alacağız söz mü?"

Küçük oğlan, ağabeyinin her dediğine tatlı tatlı baş sallayıp boynuna sarıldı:

"Yiğit olacaksın. Ad alacaksın," dedi küçük oğlan dili döndüğünce.

Kafasının içinde zaten evvel eski bu sözler yankılanıp duruyordu büyük oğlanın. Ama çok sevdiği kardeşinden bunları duyunca yüreği bir başka kamaştı. Bundan sonra yiğitlik yapıp ad almak yalnızca kendi arzusu değil, kardeşine de verdiği bir yemindi.

Pusatlarını kuşandıktan sonra çadırdan çıktı. Kışlakta üç direkli, tiftiksiz keçi kılından kara çadırların hepsi kurulmuştu. Etrafları do-

lak hasırlarıyla çevrilmiş, önlerine pembe çiçekli ılgın filizleri dikilmişti. Yeni doğan kuzulara, oğlaklara, buzağılara başka aşiretlerin hayvanlarıyla karışmasın diye Hızırlı aşiretinin birbirine çatılmış iki ok şeklindeki damgası ateşte kızdırılıp sağrılarına basılıyordu.

Av toyu ve ad günü şerefine bütün kışlak bayram havasına bürünmüştü. Toy meydanında kara oğlaklar sıra sıra yatırılmış besmele üstüne besmele çekilerek kesilip kanları akıtılıyor ve yeni mevsimin uğur getirmesi için herkesin alnına sürülüyordu. Kutnudan, basmadan renk renk ve desen desen entariler giyinmiş, elleri kınalı ve başları boncuk çelgili yörük kadınları aralarında gülüşüp dedikodu çevirerek kuzu tulumlarında ayran çırpıyor, kazanlarda yahni kaynatıyor, ocaklarda lor közlemesi pişiriyor, tütsülenmiş sığır etleri kavuruyorlardı. Çuha poturlu, kutnu mintanlı ihtiyarlar eski göçlerden ve av toylarından dem vuruyor; sakalları taraklı, sırma cepkenli, Trablus kuşaklı delikanlılar da şurada burada kabak kemane, ıklığ ve sipsi çalıp Teke zortlatmaları oynayarak eğleniyordu.

Bey oğlu, kışlağı bulut gibi saran buram buram aş kokuları ve yeri göğü şenlendiren turna, bozlak, zortlatma ezgileri arasında yürürken, onu pusatlanmış gören aşiretliler de "Maşallah! Barekallah!" çekiyordu. Bazı genç kızlar da işi edepsizliğe vurup, "Ortalık yatışınca kuytuya gel de üzerime eğil, oğlan", "O yiğit pazılarınla sar da kemiklerimi kütürdet", "Endamın yakıp geçer. Üstüme varıver de ateşimi al, yiğit" diyor, utançtan yüzü al al kesilen bey oğlu aralarından hızlıca geçip gidiyordu.

Toy meydanının yanına kurulmuş ak sayvanın altında babası Sungur Bey ile aşiretin büyükleri oturmuş sohbet ediyorlardı. Sungur Bey tıpkı büyük oğlu gibi kara yağız bir adamdı. İri cüssesi, kalın pazıları, uzun boyu, yüzüne yırtıcılık veren yastık bıyıklarıyla dışarıdan pek heybetli ve zorlu görünürdü. Fakat gülümseyince sureti âdeta bir çocuk sevimliliğine bürünür, yakından tanıyınca ruhundaki o samimi ve sıcak zarafet hemen ortaya çıkardı.

Bey oğlu, destur dilemek için babasının yanına gidecekken bir ses işitti:

"Alacakaranlığın aslanını gördüm!"

Arkasına dönüp o yana baktı. Kendisi gibi ava çıkıp ad almak için pusatlanmış olan akranları, Doğancı'nın etrafına toplanmışlardı. Alacakaranlığın aslanından bahseden kişi de bu Doğancı'ydı.

Bey oğlunun baba dostlarından olan Doğancı ince kara bıyıklı, zayıflıktan avurdu avurduna çökmüş, fer fecir gözlü, pejmürde kılıklı bir adamdı. Adını yıllar evvel yakaladığı doğandan almıştı. O doğanı da hâlâ kafeste besliyor, nereye gitse yanında götürüyordu. Aşiret içindeki en büyük meziyeti destanlar, masallar, Hazreti Ali cenkleri, Battal Gazi sergüzeştleri ve başına gelen fevkalade hadiseleri anlatmaktı. Şimdi de bir yandan yanındaki kafeste duran doğanına kesilmiş oğlaklardan aldığı et parçalarını yedirirken bir yandan da çocuklara heyecanla bir şeyler anlatmaya hazırlanıyordu. Onun lafa alacakaranlığın aslanından başlaması bey oğlunun da ilgisini celbetmişti. Zira bu, anasının bahsettiği aslandı. Doğancı'nın bu aslana dair anlatacaklarını dinlemek için o da merakla yanına yaklaştı.

"Aladağlardan, Bolkar Dağı'ndan aşıp Geyik Dağı'na kadar iner bu aslan," dedi Doğancı, çocuklara. "Alacakaranlıkta avlanır. Pençelerinin gölgesi yüce dağlarda görüldüğünde cümle insanın ve hayvanın yüreğine korku yürür. Bir vakit hüküm sürerek avladığını avlar sonra kaybolur. Bir daha nerede ne vakit ortaya çıkar bilinmez."

"Bu aslanı anamdan işittim. Ama yıllardır gören işiten olmamış. Sen nerede gördün ki?" diye sordu bey oğlu merakla.

"Gökçe Suyu'nda!" dedi Doğancı. "Teke Pazarı'ndan dönerken Geyik Dağı yamacındaki avlaktan geçmekteydim. Gökçe Suyu'nda durup hem serinleyeyim hem atımı sulayayım derken ötede bir karaltı gördüm. Evvela devcileyin bir balık sandım. Hatta okumu alıp 'Vurayım da diş kiram olsun' diye niyetlendim. Ama suyun içinden başını bir doğrulttu ki ne göreyim, koca bir aslan! Hemen bir ağacın ardına saklandım. O da sudan çıkıp bir kaya başına oturdu. Sarı postlu, kara yeleliydi. Gözleri kıpkızıl parlamaktaydı. Pençeleri çelikten oklar gibi yırtıcı, dişleri çifte su verilmiş hançer gibi keskindi. Allah şahit, vahşiliğinden korktuğum kadar heybetine de hayran oldum."

Bey oğlu ve çocuklar da Doğancı'nın anlattığı bu aslanı hem korku hem de hayranlıkla dinliyorlardı.

"Size diyeceğim çocuklar, yiğit olan, bu aslan gibi bir av vurmalı. Adını da namını da öyle salmalı. Salur Kazan derler bir eski yiğit vardır bilir misiniz? Namı 'Amit Suyu'nun aslanı'dır. Yiğit dediğinin adı şanı böyle yürümeli."

Bey oğlu, kaderinin bitişik yazıldığı bu aslanın hâlâ yaşadığını

öğrenince sönmüş heyecanı tekrar alevlendi. Anasının yüreğinde parlayan o nurdan sezgi şimdi kendisinin yüreğinde ışımıştı. Ve tıpkı anasının dediği gibi, namı aslanlarla anılacak bir yiğit olacağını hissetti. O an ruhu arındı, âdeta bir doğum daha yaşadı. Bugüne kadarki bey oğlunu eskimiş bir elbiseyi çıkarıp atar gibi üzerinden attı. Artık bundan sonraki benliğini ad almaya ve ömür billah yiğitlik töresince yürümeye adayacaktı. Zira bu, daha doğarken ruhuna üflenmişti.

Bu esnada uzaktan beş atlının tozu dumana katarak kışlağa doğru geldiği görüldü. Kışlaktaki bayram havası bir anda durdu. Kadınlar kenara çekilip erkekler ellerini kılıçlarının kabzalarına attılar. Ak sayvanın altında oturan Sungur Bey ve aşiret uluları da merakla kalkmıştı. Atlılar yaklaşana kadar bir uğultu aldı yürüdü.

"Osmanoğlu'nun vergicileri mi acep?"

"Vergiciler ne vakit bu kadar atlıyla gelmiş?"

"Eşkıyalar baskın verip baç almaya mı gelmiş ola?"

"Aklı olan eşkıya koca aşirete beş atlıyla baskın mı verir?"

"O hâlde kim bunlar?"

Beş atlı biraz sonra kışlağa girdi ve ak sayvanın yakınına gelince dizginlerini çekip durdu. Kara yağız bey oğlu onlara şaşkın ve ürkek gözlerle bakıyordu. Her biri âdem ejderhası gibi babayani adamlardı. Başlarında kaşlarının üzerine kadar yatırdıkları kafesî destarlar, üzerlerinde göğüslerinden karınlarına kadar açık Cezayir kesimi ak bürüncük gömlekler, kenarı sırma işlemeli al çuhadan fermeneler, altlarında mavi çakşırlar, bellerinde Hint dolamaları ve dolamalarında çelik yatağanlarla piştovlar vardı. Oğlan daha evvel bu kılıkta kimseler görmemişti. Üstelik eşkalleri de tuhaf ve korkunçtu. Göğüslerindeki kılları kazıyıp iki memeleri arasında bir perçem bırakmışlar ve bu perçemlere nazar boncukları, inciler bağlamışlardı. Destarlarının altından dökülen saçlarının ve sakallarının uçlarına kimisi inci, kimisi mercan, kimisi küçük deniz kabukları takmıştı. Kiminin kolunda, kiminin göğsünün tam ortasında, kiminin şakağında türlü şekillerde dövmeler vardı. Vücutlarının görünen yerleri kılıç ve piştov misketi yaralarıyla doluydu. Bakışları ölüme meydan okurcasına cesur, ölümden beter dehşet saçarcasına korkunçtu. Hepsinden daha baskını ise bu adamlar buram buram deniz kokuyordu.

İçlerinden kurt kulası donlu ata binmiş, elinde yengeç dövmesi

bulunan adam, ak sayvanın önünde duran Sungur Bey'e doğru ilerledi. Bey oğlu, bu adamın atlıların başı olduğunu anladı. Orta boylu, geniş gövdeli, demir fırça gibi kara ve sert sakallı, teni yanık kızılı, gözbebekleri âdeta birer kanlı çukura benzeyen bu adam ilk bakışta oğlanın yüreğine ürküntü verdi. Babasına bir fenalık yapacağından korkup yüreği küt küt atmaya başladı.

Adam, kurt kulası donlu atından inip Sungur Bey'e yaklaştı. İki elini yana açıp, "Sungur Beyim! Can dostum!" diyerek sarıldı.

Sungur Bey de, "Pulatoğlu, kardaşım!" diyerek onu dost hasretiyle kucakladı.

Gelen bu tuhaf adamların Sungur Bey'in dostları olduğu anlaşılınca aşiretliler rahatlayıp gevşedi. Sungur Bey, Pulatoğlu'nu ak sayvana buyur edip adamlarına da toy yerinde izzetüikramda bulunulmasını emretti.

Sungur Bey'in oğlu, babasının böyle bir dostu olduğunu bilmiyordu. Onun dostları yalnızca Hızırlı beyleri, Teke Sancağı'nın çarşı pazarında mal sattıkları tüccarlar ve komşu aşiretlerin beyleri olmuştu. Evvel eski denizden hazzetmeyen, her daim yaylak ve kışlak adamı olan babası bu deniz kokan tuhaf ve ürkütücü adamlarla nerede tanış olmuş, nasıl dostluk kurmuş olabilirdi? İçini bir meraktır sarmıştı.

"Hey, babam yoldaşı!" dedi Doğancı'ya. "Bilsen bilsen sen bilirsin. De hele bana, kimdir bu gelen Pulatoğlu?"

Doğancı başını kaldırıp ak sayvan altında Sungur Bey'le oturan Pulatoğlu'na bir göz atımı baktı:

"Pulatoğlu deryaların namlı Türk korsanlarındandır. Yanındakiler de levendleridir."

"Korsan mı? Korsan da ne ola?"

"Korsan dediğin derya cengâveridir. Nasıl ki karada alplar, askerler cenk ederse deryada da bunlar cenk eder. Kâfir gemilerine baskın verip yağma ederler. Kâfiri esir edip gemilerine, mallarına el koyarlar. Aman zaman vermez gözü kanlı adamlardır. Ellerine düşene vah olsun. Babalarının oğlu olsa merhamet etmezler."

"Babamla nereden dost olmuş ki?"

"Pulatoğlu henüz deryalarda bir levend iken Rodos kâfiri peşine düşmüş."

"Rodos kâfiri de kim?"

"Rodos Adası dedikleri bir kâfir yatağı vardır. Orada şövalyeler yaşar. Bu deryalarda onlardan zorlu adam yoktur. İlla da Müslüman'ın başına beladırlar. Hicaz'a giden hacı gemilerini vurup deryaları nice Müslüman'ın kanıyla boyarlar. Nerede Müslüman gemisi görseler basıp malını yağmalar, Müslüman'ın kimini vurup öldürür kimini esir edip satarlar. Bazı bazı karaya akın edip köyleri yakar yağmalarlar. İşte bu Rodos kâfiri o vakitler Pulatoğlu'nun peşine düşmüştü. Pulatoğlu o günlerde bir garip levend… Varıp son çare Sungur Beyimize sığındı. Sungur Beyimiz de 'töredir' deyip sahip çıktı da Rodos kâfirine teslim etmedi. Hatta o zaman pusatlanıp üzerlerine akın ettik de gemilerine kadar kovaladık kâfirleri. O gün bugündür dostlardır. Pulatoğlu ne vakit bu taraflara gelse mutlaka Sungur Beyimize uğrar, hasret giderir."

Bey oğlu bunları öğrendikten sonra bir müddet Pulatoğlu'nun levendlerini süzdü. Konuklara has serilen al yaygılarda oturan levendlerin önlerine ayranlar, buğday çorbaları, keşkekler, kavurmalar konuluyor, levendler bunları ikram nezaketiyle değil sanki hak ettikleri ganimetlermiş gibi vahşi bir iştahla yiyordu. Bir yandan da ikramları getiren aşiret kızlarına, deryalarda kadından uzak olmanın şehvetiyle yalanarak bakıyorlardı. Gözleri, kızları bir anda bileklerinden tutup, sürüye sürüye götürecek gibi kudurgandı. Bey oğlu onların bu vahşi ve tehlikeli hâllerini görünce kıyıcılıklarını daha iyi idrak etti. Öyle ki Pulatoğlu baba dostu olmasına rağmen bu levendlerin bir melanetliğe kalkışacaklarından dahi bir an ürktü.

Sungur Bey, Pulatoğlu ile beraber ak sayvan altında oturmuş, önünü hemen nar gibi kızarmış etleriyle, tereyağlı peynir süzdürmeleriyle, keçi tulumlarından dökülmüş ayranlarla, çökeleklerle donattırmıştı. Beraberce yerken bir yandan da konuşuyorlardı.

"Hayrola, Pulatoğlu," dedi Sungur Bey gülerek, "Yine Rodos kâfiri mi peşine düştü de yolun Teke Sancağı'na uğradı?"

"Teke Sancakbeyi Şehzade Korkud'a geldim," dedi Pulatoğlu omuzlarını mağrurca dikerek. "Şehzade Korkud, deryadaki cümle Türk korsana destek verir. İhtiyacı olana kalyata, kadırga bağışlar. Biz de kâfir gemisi vurduk mu aldığımız gemileri de esirleri de ona getirir payımızı alırız. Sağ olsun şehzademiz sayesinde deryalardaki cümle Türk korsan abat oldu. Nice Müslüman esir de bizzat şehzademizin verdiği fidyeyle necata erdi. Ben de kâfirden aldığım

gemileri getirmiştim ona. Dedim nicedir can dostum Sungur Bey'i görmedim, ona da bir uğrayayım."

"Has düşünmüşsün Pulatoğlu," dedi Sungur Bey. "Şehzade Korkud'u da biz ancak askerlerinden, vergicilerinden biliriz. Böylesi hayırlı işler yaptığını yeni öğrendim. Yaraşır adammış."

Pulatoğlu önünden bir parça et koparıp çiğnerken kaba kaba güldü:

"Osmanoğullarının suret-i haktan görünen her işinin altında bir şeytan hesabı vardır."

Sungur Bey şaşırdı:

"Şehzade Korkud'un hesabı ne ola ki?"

"Taht," dedi Pulatoğlu, "Osmanoğlu şehzadesinin başka ne derdi olur? Büyük ağabeyleri Şehzade Ahmed, Amasya sancakbeyi. Sultan Bayezid'in gözde oğlu. Tahtı da ona bırakmak istediği herkesin malumu. Şehzade Şehinşah… Konya Sancakbeyi. Ahmed'den sonra payitahta en yakın olan o. Sultan Bayezid vefat ettiği anda payitahta varıp tahta oturabilir. En küçükleri Şehzade Selim… Trabzon Sancakbeyi. Payitahta en ırak sancakta. Ama kâfir Gürcü beldelerine akın edip Dar'ül-İslam yaptı. Şimdiden bütün Anadolu'ya 'Gazi' diye, 'Kahraman' diye nam saldı. Cümle cenk ehlinin ve yeniçerinin gönlünü kazandı. İş bilek gücüne binerse Selim tahtı alır. Korkud da bütün bu kurtların arasında ne yapacak? O da Türk korsanlarına destek verip arkasına aldı ki, taht kavgası patladı mı onlara dayansın. Arkasına koca bir derya ordusunu alsın ki varıp tahta otursun. Korsanlara destek vermekten gayesi budur."

Sungur Bey'in kafası allak bullak olmuştu.

"Osmanoğlu'nun oyunlarına bizim aklımız ermez," deyip meseleyi savuşturdu. "Ama senin şehzadeyi arkalaman iyi oldu. Devlet, kendisine tabi olmayan korsanları derya haramisi olarak görür. Hiç değilse bu yoldan devlet fermanı alır da fermanlı korsan olursun."

Pulatoğlu boş verircesine elini salladı:

"Bre ırak olsun devletin fermanı," dedi. "Korsanların ekserisi ister ama bana yaramaz. Ben deryada bol ganimetli her gemiyi basarım. Benim harcım bu. Ama devlet fermanı alınca basamazsın gönlünün dilediğince. Devlet, Frenklerle ahit yapar, 'Frenk gemisi basamazsın' der. Dün kanlı bıçaklı olduğu Rodos kâfirleriyle bugün dost olur, kâfire kılıç kaldırmışken 'Sok kınına. Devletin dostluğu vardır onlarla' derler. Bize yaramaz böylesi."

Kısa bir müddet sustular. Pulatoğlu da karnını iyice doyurmuş, kışlağın serin havasıyla büsbütün gevşemişti. Kışlaktaki kıl çadırlara, sürülere, develere, kağnılara, göç yüklerine bir göz atımı bakınca içini bunaltı bastı.

"Bahar gelir toplan yaylağa çık. Güz gelir toplan kışlağa in. Ömür billah bu zahmet çekilir mi, bey? Varıp Şehzade Korkud'tan sahil yerinde bir tımar istesen… Yerleşip çift çubuk sürsen, otlakta sürülerini de gütsen… Hem sahil kısmına nice gemici tüccar gelip gider. Onların akçası, şehir tüccarlarından daha ziyadedir. Rızkına bereket gelir."

Sungur Bey gülümsedi:

"Ne demiş büyüklerimiz? 'Bağ bakma bağlanırsın, ekin ekme eğlenirsin. Çek deveyi güt koyunu, bir gün sen de beylenirsin' demiş. Ekip biçmek cefa çektirir, konup göçmek sefa sürdürür. Hem derya havası bize yaramaz. Sahil kısmına Rodos kâfiri çok baskın verir. Köyleri talan taraş eder. Maldan mülkten geçtim, domuzuna kılıçtan geçirir ki adamın soyunu sopunu kurutur. Açla tokun arası yarım ekmektir. Beş para fazla kazanç için candan geçmeye değmez. Hepsi şu tarafa dursun, bir meskene yerleşmek bizi toprağa esir eder. Yörük esir olur mu? Yörük dediğin gökte süzülen kartallar gibi hür olsa gerek. Bu sebepledir ki düzlük bizi bunaltır, derya bizi cıvıtır."

Pulatoğlu onun bu cevabı vereceğini önceden kestirmiş olacak ki, laf olsun diye sorduğunu belli edercesine üstelemedi. Sungur Bey'in gözleri bu sırada çakmak çakmak gözlerle kendilerini seyreden kara yağız oğluna takıldı. Bir el edip onu yanına çağırdı. Bey oğlu heyecanla koşa koşa geldiğinde, babası onu övünüp kıvanarak "Oğlum" diye tanıttı. Sonra da "Öp bakalım Pulatoğlu emminin elini," dedi.

Oğlan, Pulatoğlu'nun yengeç dövmeli elini öptükten sonra, Pulatoğlu onu takdirkâr bakışlarla şöyle bir tepeden tırnağa süzdü.

"Bre maaşallah! Yaratan hamurunu yiğitlikle karmış, büyüten layığınca büyütmüş. Bu yaşta böyle yaraşır pusat kuşanan bulunmaz. Seni levendlerim arasına katayım mı yiğit? Besmeleyle yelken açıp kâfir gemilerine akın eder misin? Güverte basıp derya yüzünü al kana boyar mısın? Yedi deryada 'korsan' diye nam salacak adamsın. Yağmaladığın mal, ganimet de cabası… Esir aldığın kâfir kızları da senindir ha! Üçtür beştir demeden bir bir koynuna yatırırsın."

Sungur Bey ve Pulatoğlu gülerken bey oğlunun yüzü utançtan al al kesildi. Pulatoğlu her ne kadar bu leventlik işini çocuksu bir şakayla söylemiş olsa da bey oğlunun yüreği bir an depreşti. O kısacık anda bile kendini bir an şu levendler gibi giyinmiş, dövmelenmiş, kılıç ve piştov kuşanmış hâlde, köpük köpük kabaran deryalarda kâfir gemisi vurup nam salarken hayal etti.

"Bugün de yiğitliğe kadem basacak," dedi Sungur Bey. "Avlağa gidecek. Yiğitlik edip ad alacak."

Pulatoğlu, toy yerindeki levendlerinin bile dikkatini çekecek kadar kaba kahkahalarla güldü.

"Bre Sungur Bey, ad almak mı kaldı? Bu töreler yeryüzünden silinip gideli çok oldu."

Sungur Bey buna içerlemek şöyle dursun, göğsünü kabartıp övünürcesine cevap verdi:

"Töre silinmiş olsaydı biz de çoktan ölmüştük, Pulatoğlu! Şükür ki aslımızı, neslimizi daim kılan töredir. Töre yürüsün ki kıyamete dek aslımız, neslimiz de özünce yürüsün."

Bey oğlu ve toy meydanında ava çıkmayı bekleyen altı oğlan heyecanla Sungur Bey'den bekliyordu. Sungur Bey de vaktin geldiğini anlamıştı.

"Uğurlu günde geldin, Pulatoğlu," dedi. "Töremizde ad vermek ancak ağzı dualı Allah dostlarına ve de ulu işler yapmış ulu kişilere yaraşır. Sen de deryalarda kâfire kılıç çalarak ulu işler yapan adamsın. İsterim ki oğluma adı sen koyasın. Kardaşlığımız da pek olsun."

Bey oğlunun heyecanı büsbütün arttı. Nicedir almayı arzuladığı ad, deryalara nam salmış bu korsanın dudakları arasından çıkacaktı nihayet. Pulatoğlu da memnuniyetle kabul ettikten sonra toy meydanına yedi oğlan için yedi koşumlu at getirildi. Bey oğlu, babasının tavlasından çekilen yağız ata bindi. Yedi oğlan atlanınca bütün aşiretliler meydana toplandı. Pulatoğlu levendleri de gülünç bir temaşa izlercesine bu anları seyrediyordu. Bey oğlu, kalabalığın arasında anası Iraz Kadın ve kara inci gözlü küçük kardeşini gördü. Iraz Kadın, artık bir yiğit anası olacağından ötürü çevresine çalım satarcasına göğsünü kabartmıştı. Küçük kardeşi ise ağabeyine umutla gülümsüyor, bakışlarıyla ona sanki "Benim için av vurup ad al," diyordu. Bey oğlu zaten bu ad alma işini kardeşine verdiği bir yemin saydığından onun bakışları hırsını ve arzusunu daha da kamçıladı.

Sungur Bey ve Pulatoğlu da toy meydanının ortasına çıktı. Sungur Bey evvela oğlanlara avın şartını söyledi:

"Sırf ad almak gayesiyle gönlünüzce av vurmak yaraşmaz. Avdan maksat odur ki canımıza, malımıza, yurdumuza ziyan verecek vahşileri vurasınız. Böylece yurdunuz için yararlı bir iş yapmış olasınız. Ki anlayasınız ki, yiğitlik ancak yurda yarar iş yapmakla olur. Böylece bir ad hak edesiniz."

Pulatoğlu'na başıyla "Buyur" işareti verdi.

Bey oğlu, son kez kardeşine baktı. Kardeşi de ona son kez el salladı. Pulatoğlu, kuşağından piştovunu çıkarıp perdahlı barutu namludan iyice tepti. Korsan töresince her işin evvelinde yapıldığı gibi "Bismillah" çekti ve piştovu ateşledi. Ateşler ateşlemez yedi oğlan yedi atı mahmuzlayıp kışlaktan dörtnala çıktı. Sonra her biri kendilerine ad getirecek avlarını bulmak üzere yedi yöne dağıldı.

Bey oğlunun içinden bir dürtü onu Geyik Dağı'nın güney yamacındaki avlağa gitmeye zorluyordu. Zira Doğancı'nın alacakaranlığın aslanını gördüğü Gökçe Suyu o taraftaydı. Ve o aslanı avlayarak daha doğarken ruhuna üflenen yiğitliği ifa edecek, anasının sezdiği gibi "namı aslanlarla anılan bir yiğit" olacaktı. Kolay değildi fakat bu. O aslan belki karşısına çıkmayacaktı. Çıksa da aslandı bu nihayetinde, bir pençesine geçirse paramparça ederdi muhakkak. Ava giderken av olmak vardı işin ucunda. İçinde akıldan gelen korkuyla yürekten gelen cesaret yaman bir savaş veriyordu. Babası Sungur Bey'in bir sözünü hatırladı. "Çok düşünen korkak, çok isteyen cesur olur. Bu sebeple iş yiğitliğe binende akla değil, yüreğe sarılmak gerek," demişti. Bey oğlu da yüreğe sarılıp içindeki yaman savaşı bitirdi ve Gökçe Suyu'na doğru dörtnala sürdü.

Bir vakit böyle dörtnala sürdükten sonra Gökçe Suyu'nun yakınındaki, sedir ağaçlarıyla başlayan avlak göründü. Dizgin çekip yağız atı rahvana aldı. Artık buradan sonrasını dörtnala gitmek mümkün değildi. Şimdi göz avda, el pusatta gerekti. Gökçe Suyu'nun kıyısını takip ederek sedir ağaçları arasında ilerlemeye başladı. Avlağa girdiğinde ılgın hava ansızın kesilip ürkütücü bir serinlik kapladı. Esen yel öyle tuhaf çınlıyordu ki, sanki uzaklarda bir yerlerde kopan çığlıkları taşıyordu. Sedir ağaçlarının gövdesinden sızan reçineler kılıçla yarılmış cesetlerden sızan kanlar gibi görünüyordu. Tepede dönüp duran sakallı akbabalar ve gökkuzgunlar oradan geçen bey oğlunu derin ve

hâkim gözlerle izliyordu. Bütün bu manzaranın ortasındaki bey oğlu yay gibi gerildi, sırtından yukarı ürpertiyle titredi. Kendisini vahşi avlamaya gelip de vahşilerin tuzağına çekilmiş bir av gibi hissetti.

"Av vurup ad almak öyle kolay mı be?" dedi kendini toparlayarak. "Elbet böyle zorlu yerlerde olacak. Hem de koca bir aslan… İşin zorlu olacak ki yiğitliğin de yüce olsun. Yiğitliğin yüce olsun ki adın da büyük olsun."

Gökçe Suyu'nun kıyısını takip ederek avlakta ilerlerken karşısına kâh bir yaban keçisi kâh bir ceylan çıkıyor fakat bir türlü aslan görünmüyordu. Gün de kararmaya doğru yüz tutuyordu. Git gide öfke basıyordu içini. Diğer oğlanlar belki de çoktan av vurup dönmüşler, ululardan ad almışlardı. Kendisi hâlâ avlakta dolanıp duruyordu. Ansızın kendi kendine Doğancı'ya kızıştı:

"Bre baba yoldaşı! Senin sözlerin saldı içime bu aslan tutkusunu. Yoksa aslan peşine düşmeyecektim. Hani Gökçe Suyu'nun yakınında görmüştün aslanı? Yalan söylediysen eğer, şart olsun dönüp yüzüne bakmam gayrı. Bütün aşirete de senin yalancı olduğunu yayarım."

Böyle öfke içinde kızıp dururken Gökçe Suyu'nun iyice yakınına gelmişti. Ayna gibi akan pırıl pırıl suyun serinliği yüzüne vuruyordu. Bir an usanıp yağız atının dizginlerini çekti. "Aslan-maslan hak getire! Çıkmayacak buradan. Bari adam akıllı bir vahşi vurayım da avsız dönüp rezil olmayayım," deyip atının başını çevirecekken suyun içinde bir karaltı gördü. Bu sulanmak için giren vahşi bir hayvandı. Gözlerini avına mimlenmiş şahin gibi o yana dikti.

"Koca Allah'ım! Bu o mu yoksa?"

Yayını ele alıp okunu sürdü ve o yana doğru ilerledi. Suyun kıyısına iyice yaklaşınca atından inip bir ağacın arkasına pusulandı. Gözleri hâlâ suyun içindeki vahşi karaltısındaydı. Biraz sonra hayvan sudan çıktı. Bey oğlunun gözleri onu görünce fal taşı gibi açıldı. Bu, Doğancı'nın bahsettiği aslandı.

Kara yelelerinden sular damlayarak bir kayanın üzerine doğru yürüdü aslan. Başı dik, gövdesi kuvvetli, yürüyüşü mağrurdu. Kızıl gözleri alev alev parlıyor, yakıcı bir kudretle bakıyordu. Görenleri korkudan kaçırmayan, ihtişamıyla büyü altına alan bir asaleti vardı. Bey oğlu da onu seyrederken insanlığı gözüne küçük geliyor, bir aslan olmayı arzuluyordu.

"Keşke böyle bir aslan olsaydım," dedi. "İnsan nice boylu poslu olsa da bu aslan gibi heybetli olabilir mi? Değme yiğitlerin içinde en güzeli olsa da bu aslan gibi görklü olabilir mi? Hangi değerli pusat onun pençelerinden daha şanlı olabilir? Böyle bir asalet hangi insan oğlunda var? Keşke bir aslan olsaydım."

Aslan onun yüreğine bir ilham düşürdü.

"Avdan bir maksat da bu olsa gerek," dedi. "Hangi hayvanı avlarsan ona benzersin. Bundandır herkesin avladığı hayvanın postunu giymesi. Ben de bu aslanı vurup postunu giyersem onun gibi olurum."

Aslan da bu sırada kayanın üzerine oturmuştu. Islak postu gün ışığının altında yalap yalap parlıyordu. İri pençeli ön ayaklarını germiş, başını kaldırıp keskin kızıl gözlerini uzaklara dikmişti. Sanki bir avcının geleceğini sezmiş ve mağrur duruşuyla ona meydan okuyordu. Bey oğlunun yüreği heyecanla çarpıyordu.

"Koca Allah daha doğarken alnıma yazmış seni avlayacağımı. Anamın dediği gibi, namı aslanlarla anılacak bir yiğit olacağım. Hele kardaşım… Kardaşıma verdiğim sözü aslan avlayarak yerine getireceğim. 'Aslan' mı olur acep adım? Kara yeleleri de var, 'Kara Aslan' mı olur yoksa? Babam yoldaşı Doğancı Emmi bir yiğitten bahsetmişti, adı Salur Kazan. 'Amit Suyu'nun aslanı' diye nam salmış. Benim de namım 'Gökçe Suyun Aslanı' mı olur? Hele bir vuralım. Yiğitlik bizden, ad vermek Pulatoğlu emmimden," dedi.

Okunu yayda gererek aslana nişanladı. Avlağa derin bir sessizlik çökmüştü. Yalnızca bey oğlunun ve aslanın solukları duyuluyordu. Bey oğlu okunu iyice gerdi. Derin bir nefes alıp fırlatacağı esnada avlağın öte ucundan dehşetli feryatlar koptu. Kadınlı erkekli çığlıklar bir anda bütün avlağı kaplamıştı. Bey oğlu irkilip o yana döndü. Aslan bile bu seslerden ürküp kayanın üstünden atlayarak kaçtı. Bey oğlu bir an avını kaçırdığına öfkelendi. Ama feryatlar da dur durak bilmiyordu. Hemen yağız atına binip feryatların geldiği yere doğru sürdü.

Bey oğlu avlaktan çıktı. Ama feryatlar da uzaklaşıp kesilmişti. Merakla etrafına bakınırken uzaktan dörtnala baba yoldaşı Doğancı'nın gelmekte olduğunu gördü. Kafesli doğanını da elinde tutuyordu. Doğancı iyice yaklaştığında üstünün başının kana bulandığını görüp irkildi. Doğancı onu görünce telaşla dizgin çekip durdu. Nefes nefeseydi ve korkulu gözleri yuvalarından fırlamıştı.

"Kaç yoldaşım oğlu, kaç!" dedi.

"Ne oldu babam yoldaşı?" diye sordu bey oğlu da telaşla.

"Kışlağa baskın oldu. Herkesi kılıçtan geçirdiler. Canını kurtaran kaçtı. Sen de kaç!"

Bey oğlunun yüreği yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Hemen aklına Pulatoğlu'nun vahşi levendleri geldi.

"Levendler mi yaptı?"

"Levendler değil, Rodos kâfirleri yaptı!"

"Pulatoğlu emmimle levendleri vuruşmadı mı onlarla? Yenerlerdi onları!"

"Onlar da az kişilerdi. Direnemeyip savuştular."

Bey oğlunun aklına babası, anası ve kardeşi geldi. İçini dehşetli bir korku kapladı.

"Babam, anam, kardaşım onlar nerede?"

"Göz gözü görmemekte, yoldaşım oğlu. Canını kurtaran savuştu derim sana. Sen de kaç. Gel haydi!"

Doğancı onu kolundan tutmuş çekiştiriyordu. Ama bey oğlu dehşetle dona kalmış, kıpırdamıyordu. Babasının, anasının, kardeşinin yüzü gözlerinin önünden şimşek gibi geçiyordu. İlla da küçük kardeşi için telaşlanıyordu. Öldüler mi, kaldılar mı, kaçtılar mı muhakkak öğrenmeliydi.

Doğancı, "Kaç! Kaç! Gel haydi!" diye çekiştirmeye devam ederken bey oğlu kolunu kurtarıp, "Ben kışlağa gideceğim!" dedi.

Doğancı, "Gitme yoldaşım oğlu! Öldürür seni Rodos kâfirleri!" diye bağırsa da bey oğlu çoktan dörtnala yola koyulmuştu.

Kışlağa doğru tozu dumana katarak giderken aklından da bin türlü düşünce aynı süratle geçiyordu.

"Öldülerse ben ne yaparım? Anasız, babasız hele de kardaşsız nasıl yaşarım? Ya kaçtılarsa? O zaman babam dönüp mutlaka beni bulur. Ya kâfire esir düştülerse? Anamı, babamı, kardaşımı esir pazarında satarlar. Bir daha da göremem. Ama öldülerse… Koca Allah'ım sağ buldur onları!"

Bey oğlu vardığında Rodoslular çoktan gitmişti. Ama arkalarında yanan çadırlarla, hayvan leşleriyle, oluk oluk akmış kanlarla ve aşiretlilerin cesetleriyle dolu bir kışlak bırakmışlardı.

Bey oğlu hemen atından inip cesetlerin arasında anasını, babasını, kardeşini aradı. Önce yedi direkli kara çadırlarının eşiğinde anası Iraz Kadın'ı kanlar içinde gördü. Elinde de bir kılıç vardı. Zavallı

kadın vuruşmak için çadırından kılıcını kapmış ama Rodoslular onu daha çadırdan çıkar çıkmaz öldürmüştü. Bey oğlu, anasının kanlı başını kucağına alıp gözyaşları içinde, "Ana! Ana! Ses soluk ver ana! Ben geldim, kara yağız oğlun! Buradayım ana! Aç gözlerini!" diye feryat etti. Ama anasından tek bir ses dahi gelmedi. Öldüğünü anlayınca anasının başını dizlerinden kaldırıp acıyla toprağa bıraktı.

Yüreği acı içinde, gözlerinde çağıl çağıl boşalan yaşlarla babasıyla kardeşini aramaya koyuldu. Babası Sungur Bey'i ak sayvanın yakınında buldu. O da kanlar içindeydi. Göğsü kılıçla yarılmıştı. Bey oğlu, babasının öldüğünü daha görür görmez anlamıştı. Ama ciğerinin acısıyla çöküp babasının başını dizlerine aldı, hiç ümidi olmasa da "Uyan bey babam! Döndüm ben avdan! Geldi oğlun! Kalk beraber kılıç vuralım! Beraber öç alalım! Geldim babam uyan!" diye feryat etti.

Sonra kardeşini aramaya koyuldu. Son ümidi oydu. Anasını, babasını kaybetmişti ama kardeşini sağ bulursa onunla beraber hayata tutunabilirlerdi. Sözü de vardı ona, av vurup ad alacaktı daha. Kardeşi de kendisinden bunu bekliyordu. Onu sağ bulduğunda bu sözünü de yerine getirecekti. Bütün kışlağı baştan aşağı aradı. Ama cesetlerin arasında kardeşi yoktu. Gece çöktü, bazı çadırlar hâlâ yanmaya devam ediyordu. Bir meşale tutuşturup cesetlerin arasında tekrar kardeşini aradı. Yine bulamadı. Yoruldu, cesetlerin arasında uykuya daldı. Gün ağarınca tekrar uyandı. Hayvan leşlerinin ve cesetlerin ağır kokusunu hissetmiyordu bile. Aklı fikri kardeşindeydi. Kışlağın etrafına çıktı. Belki biraz uzağa kaçmıştır diye düşündü. Aradı, taradı, bakmadık yer bırakmadı.

"Kardaşım! Ağabeyin burada! İşitir misin sesimi? Bak ağabeyin geldi! Av vuracağım kardaşım! Ad alacağım! Sana sözüm vardır. Ses ver ağabeyine! Neredesin?" diye bağırıp durdu. Ama bulamadı.

Kışlağa döndüğünde bitkindi. Onu Rodosluların kaçırıp esir aldığını anlamıştı. Son ümidi olan kardeşi de artık yoktu. Yüreği kor ateşler içinde yanıyordu. Gözlerinden neredeyse kanlı yaşlar boşanıyordu.

Cesetlerle dolu kışlağın ortasında yere çöktü. Kalan son takatiyle "Kardaşım!" diye acı bir feryat kopardı.

2

"Denize yol bulmaya gücün varken neden bir çiğ tanesine koşmaktasın?"

Feriduddin Attar

"Kardaşım!" diye acı bir feryat koparark uyandı.

Saman dolu şiltenin üzerinde nefes nefese doğruldu. Kan ter içindeydi. Kalbi gürz gibi çarpıyor ve göğsü cayır cayır yanıyordu. Ötedeki ağzı kırık testiyi alıp kafaya dikti. İçinde su kan gibi ılımıştı. Yüzü ekşidi, testiyi elinden atarcasına kenara bıraktı. Çarpıntısı hâlâ devam ediyordu. Çakır gözlerini ovuşturdu ve derin derin nefes alıp etrafına bakındı. Küçük, basık, izbe bir han odasındaydı. İçeride, yattığı saman dolu şilteden başka bir şey yoktu. Duvarlar yer yer dökülüp çatlamış, tavandaki kalaslardan tahta kurularının kemirme sesleri geliyordu. Yeşil lekelerle kaplı camdan dışarı baktı. Gün henüz doğmamış, dışarısı zifiri karanlıktı. İçini büsbütün bunaltı bastı.

On beş sene… On beş sene olmuştu Rodoslular tarafından kışlağı basılıp anası, babası, aşiretlilerinin çoğu öldürüleli. Ve kardeşi kaybolalı… On beş senedir o dehşetli gün kâbuslarına giriyordu. Her gördüğünde de o günün acısını tekrar yaşıyordu. Buna alışmak bir yana dursun, her defasında yarası tazeleniyordu.

Sağ kurtulup kaçan aşiretlilerinden bir daha haber alamamıştı. Rodosluların kaçırdığı kardeşini de bulabilmek için nice yıl esir pazarlarını gezmiş, esircilere sorup soruşturmuş ama bulamamıştı. Belki de Rodoslular öldürmüşlerdi onu. Esir pazarında sattılarsa da çoktan unutmuş olmalıydı her şeyi. Zaten o zamanlarda da küçücüktü. Hatırlasa bile hayal meyal hatırlardı. Kardeşinden de ümidi kestikten sonra onu hayatta tutan tek bir şey kalmıştı: Ad almak.

Şilteden kalkıp duvarın dibindeki kılıcını, yayını ve ok sadağını